

«ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ»

ΜΑΚΑΒΡΩ

Τὸ νοῦ μου παίρνει ἡ συμφορά, μὰ τὴ ζωὴ μου ἀφήνει,
γιατὶ τοῦ πόνου τίς κορφὲς, ποὺ εἶναι πολὺς, δὲν φτάνω.
Δὲν φτάνω, κι ὄνειρο θαρρῶ πῶς μὲ ζαλίζει πλάνο
μὲς στὶς θαμπὲς ἀναλαμπὲς, ποὺ κάπου ὁ νοῦς μου χύνει.

Τὸ ξέρω! ἀπ' ὅτι ἀγάπησα σκιὰ δὲν ἔχει μείνη,
καὶ τῶνομα, ποὺ πρὸ γλυκὸ μου εἶταν—ἀς πεθάνω!
σ' ἄσπρη τόρα ταφόπετρα εἶναι γραμμένο ἐπάνω,
ποὺ ἀπὸ κάτω ἀξίγνητα κοιμᾶται Ἐκείνη... Ἐκείνη!

Μὰ ὅταν τίς νύχτες μου περνῶ στὸν τάφο της τριγύρω
καὶ μοῦρχεται ἀπ' τὸ χῶμα του τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μῦρο,
ποὺ ζωντανὴ τὴν πότισε βαθιὰ ὡς τὰ κόκκαλά της,

Κι' ἀφ' ὅς στὴ γῇ της τὰ στερνὰ λουλούδια ξεχειλίζουν,
— τὸν πρῶτο τῆς ἀγάπης μας ὕπνο σὰν νὰ στολίζουν —
κλίνει θαρρῶ τὸν τάφο της, ποὺ μὲ καλεῖ κοντὰ της!

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΜΥΡΟΥΔΙΕΣ!

Λτὲς μοῦ τὴν ἔβριζε!... Σήμερα εἶταν ξετρελαμέ-
νος!.. Δὲν τὴν ἀγαποῦσε!.. Δὲν τοῦ εἶταν τὸ ἄστρο
τῶν μάγων ἐκείνη κι' ὅμως ἔρχονταν στιγμὲς, ποὺ ὁ
ἄνθρωπος καταντοῦσε ἀξιολύπητος!...

Ἐγὼ τὸν συμπαθῶ πολὺ... Εἶνε φίλος μου, καὶ
καίνος βρίσκοντάς με καταφύγιο μάραδι-ἀζει τὴν
ψυχὴ του κάθε μέρα... θυμολοῦμαι: πᾶνε δυὸ χρόνια
τόρα, ποὺ τὴν πρωτοπρόσεξε. Τοῦ τὴν ἔδειξαν στὸ
θέατρο μιὰ νύχτα.. Τοῦ εἶπαν, πῶς εἶνε εὐκολοκατά-
φερτῇ τοῦ εἶπαν, πῶς πολλοὶ σέρνουνται ἀπὸ πίσω
της· καὶ τοῦ σφύριζαν, πῶς προχτὲς ρώτησε γι' ἀφτό-
να μὲ ἐνδιαφέρο... Κι' ὁ φίλος μου πιάστηκε στὰ βρό-
χια!... Βρόχια, ποὺ τᾶστησαν, ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν
περισσότερο· ἢ ξαδέρφη του, ἐγὼ... Τὴ γνωρίσει. Τὰ
ᾠρικισαν. Νόμιζαν, ποὺ ἀγαπιῶνται, ὅσο ποτὲς δὲν
ἀγάπησε στὸν κόσμο ἄλλος! Πέρασε καιρὸς. Ἀλλάξε ἡ
ἀτμόσφαιρα τοῦ κύκλου τους. Μπήκαν νέοι στὴ μέση.
Ἐκεῖνοι ἄλλαζαν. Ξεγνωρίστηκαν. Τὰ χάλασαν. Νό-
μιζαν, πῶς θ' ἀδιαφοροῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ
πάντα. Μὰ καὶ πάλι ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἔμεινε στὴ
θέση της. Δὲν τὸν ἄφηναν. Δὲν τὴν ἄφηναν: εἶπε τοῦ-

το, ἔκαμε ἐκεῖνο. Πῆγε κεῖ, καὶ ἄθριο θὰ πάει ἐδῶ.
«Γιάννη δὲν πᾶμε καί' μεις νὰ γελάσουμε. Σὲ παρακα-
λῶ». Ἐτοιμάζαμε τὰ γέλια μας, ποὺ τόσο τὰ ὀρί-
ζαμε, βλέπετε. Ἐχουν τὴν ιδέα, πῶς καίνος δὲν τὴν
μιλάει πιὰ, πῶς καίνη δὲν τὸν ἐκέρτεται πιὰ. Κι'
ἐγὼ ξέρω, ἂν δυὸ χρόνια τόρα, χωρὶς διακοπὴ, ἔχει
τίποτ' ἄλλο στὸ στόμα του ἐκεῖνος! "Α σκέφτεται
τίποτις ἄλλο ἐκείνη! Καὶ ἔξαφνα λέει ἐκεῖνος σήμε-
ρα: «Τί χτήνος!.. Δὲν ξέρεις, Γιάννη, πόσο τὴ συ-
χαίνουμε! Μὰ δὲ φαντάζεσαι! "Αἰντε, χτηνωδία
πλανητική... σουσουράδα τοῦ δρόμου. Μὴ μοῦ τὴν
ξαναμελετήσεις!...» Κι' ἄθριο: «Δὲν μπορῶ, Γιάν-
νη, στὸ λέω. Θὰ μὲ τρελάνει! Τὴν ἀγαπῶ! Τὴν ἀ-
γαπῶ! Θέ μου, τὴν ἀγαπῶ!...»

Ἀλλὰ καὶ καίνη δὲν ἔχει ἄλλη κοντὰ σκέψη. Σή-
μερα προσπαθοῦσε νὰ τὸν ψήσει κι' ἄθριο ἔπεφτε ἢ
ἔκανε πῶς ἔπεφτε. Καὶ τὸν ἐπαιξε, σὺ νευρόσπαστο
τὸ φτωχὸ ἢ τρομερὴ γυναικίκα! Ἡ γυναικίκα ἢ τρομε-
ρὴ, ποὺ τὸ τάχα πέσιμό της τοῦ ἔδωσε ἀπάνω του
τὴ ἀκαταγώνιστη της τὴ δύναμη.

Προχτὲς τὴν νύχτα εἶμαστε στὸ Φάληρο. Ἐκείνη
δὲν εἶταν... Συρριανούσαμε ἀμίλητα. Εἶταν στενοχω-
ρημένος. Τὸν κύταζα μὲ τ' ἀνάμπλεμά μου. Τοῦ θύ-
μιζε τόσα τὸ Φάληρο! Ξάφνου μὲ λέει: «Θὰ φύγω!»